

Zaak C-262/24

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

12 april 2024

Verwijzende rechter:

Fővárosi Törvényszék (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 februari 2024

Verzoekende partij:

Pegazus Busz Fuvarozó Kft

Verwerende partij:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (afdeling bezwaren van de nationale belasting en douanediens, Hongarije)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Betwisting van besluiten waarbij de aftrek van de door onderaannemers uitgereikte facturen vermelde belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”) is geweigerd.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Voorwaarden voor de beperking van het recht op btw-aftrek;

De door de lagere rechter te volgen handelwijze wanneer de door de hogere nationale rechter verstrekte aanwijzingen voor de beoordeling van het geding botsen met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”).

Rechtsgrondslag: Artikel 267 VWEU.

Prejudiciële vragen

1. Is de praktijk van een belastingdienst in overeenstemming met artikel 167, artikel 168, onder a), en artikel 178, onder a), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”) en met het in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) als algemeen rechtsbeginsel erkende recht op een onpartijdig gerecht, in samenhang met de algemene beginselen van evenredigheid en rechtszekerheid, indien die praktijk erin bestaat dat de belastingdienst:

a) ondanks de erkenning dat de op de factuur vermelde economische handeling heeft plaatsgevonden, het recht op aftrek van de belastingplichtige weigert op grond dat uit het samenstel van alle door haar als relevant beschouwde omstandigheden – zoals het inschakelen van onderaannemers, de vastgestelde persoonlijke, organisatorische en eigendomsverbanden, het gedrag jegens werknemers van de persoon die in de hoofdovereenkomst tussen de opdrachtgever en verzoekster is aangewezen als dagelijks contactpunt en de gelijkblijvende werkomstandigheden van de werknemers bij de opeenvolgende onderaannemers – kan worden afgeleid dat het gedrag van verzoekster in strijd is met het vereiste dat rechten op legitieme wijze worden uitgeoefend, zodat de economische activiteit als kunstmatig dient te worden beschouwd en enkel gecreëerd is om een belastingvoordeel te verkrijgen dat het doel van de btw-regeling ondermijnt, hoewel de genoemde omstandigheden noodzakelijkerwijs voortvloeien uit de privaatrechtelijke contractvrijheid en uit de op die overeenkomsten toepasselijke bepalingen van burgerlijk, arbeids- en belastingrecht, en niet in oorzakelijk verband staan met het recht van de belastingplichtige op btw-aftrek?

b) als belastingontwijking beschouwt de omstandigheid dat de opsteller van de factuur te laat is met het betalen van de aangegeven belastingen en premies, hoewel de belastingdienst hem voor de betaling daarvan de mogelijkheid van gespreide betaling verleent en het verschuldigde bedrag uiteindelijk middels een tegen de onderaannemer ingeleide procedure van gedwongen tenuitvoerlegging int, zodat de centrale begroting geen schade heeft geleden; of kan alleen het verzwijgen van de belasting voor de belastingdienst, dat wil zeggen het niet aangeven noch betalen ervan, als frauduleus gedrag worden aangemerkt?

c) gedurende de procedure de belastingplichtige met een verwijzing naar het belastinggeheim niet meedeelt waarin de als belastingontwijking aangemerkte gedraging, te weten de niet-nakoming van de verplichting tot het betalen van belastingen en premies, bestaat, en dus niet vermeldt welke onderaannemer de verplichting niet is nagekomen, om welke soort belasting (of premie) het gaat en wat de omvang en de duur van de niet-nakoming is, maar daar slechts in algemene zin naar verwijst?

d) voor de uitoefening van het recht op aftrek, met een loutere verwijzing naar het bestaan van persoonlijke en organisatorische banden tussen de

belastingplichtige en de onderaannemer, de belastingplichtige niet alleen een verificatieplicht oplegt (met betrekking tot de belastingschuld van zijn onderaannemer) waartoe de belastingplichtige niet gehouden en evenmin gerechtigd is, maar uitsluitend op grond van deze omstandigheid ervan uitgaat dat de belastingplichtige op de hoogte is van de belastingschuld van de onderaannemer, zonder te onderzoeken waarvan de belastingplichtige werkelijk kennis heeft en of deze kennis kan worden verkregen uit legitiem (gelet op het belastinggeheim), fysiek en logisch oogpunt? Is het feit dat de persoonlijke en organisatorische banden zijn gelegd door natuurlijke personen relevant om dergelijke kennis als bewezen te beschouwen?

e) de vaststelling met welke werkgever de werknemer een dienstverband heeft, niet baseert op de arbeidsovereenkomst waarbij het dienstverband wordt vastgelegd noch op de identiteit van de persoon die de arbeidsbetrekkingen registreert, noch op de eensluidende verklaringen van de werkgevers en de werknemers, die de documenten bevestigen, maar op de andersluidende verklaringen van twee werknemers (thans slechts één werknemer), de omstandigheden rond de totstandkoming van de dienstverbanden onder vroegere onderaannemers, de soortgelijke aard van de tewerkstelling en het gedrag van de bedrijfsleider van de eerste werkgever, die in de hoofdovereenkomst tevens als contactpersoon is aangewezen, zonder dat de rechtsgrondslag ervan volledig wordt onderzocht?

f) haar vaststellingen betreffende eerdere perioden letterlijk overneemt voor daaropvolgende perioden, zonder rekening te houden met de wijzigingen van de relevante omstandigheden in elke periode, in het bijzonder het wegvallen van de persoonlijke en organisatorische banden, en ondanks die gewijzigde omstandigheden niet onderzoekt in hoeverre deze wijzigingen in de betrokken periode van invloed waren op de beoordeling van de belastingdienst betreffende het misbruik van recht, het kunstmatige karakter van de economische activiteit, het bestaan van fraudeleus gedrag in de betrokken periode en de desbetreffende kennis door de belastingplichtige?

2. Mede in het licht van het antwoord op de vorige vraag, verzetten de voornoemde bepalingen van de btw-richtlijn, en in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel, zich tegen de in de rechtspraak ontwikkelde principiële vaststelling dat wanneer tussen de verzoekster en de opsteller van de factuur een persoonlijke band kan worden vastgesteld die van invloed kan zijn op de uitvoering van de economische handeling waarop de factuur betrekking heeft, zonder verder onderzoek naar de kennis van de belastingplichtige kan worden geconcludeerd dat de belastingplichtige op de hoogte was van de niet-betaling van de belasting, en dus van de belastingontwijking?

3. Is deze handelwijze van de belastingdienst in haar geheel beschouwd in overeenstemming met de op haar rustende verplichting om in het kader van de btw-aftrek rechtens genoegzaam, op objectieve omstandigheden gestoeld bewijs te vergaren, of moet deze handelwijze, mede gelet op de door het Hof geformuleerde

beginsel dat nationaalrechtelijke bewijsregels de doeltreffendheid van het Unierecht niet mogen aantasten, worden gekwalificeerd als zijnde een beoordeling die is gebaseerd op veronderstellingen en aannames?

4. Is er sprake van schending van artikel 267 VWEU, van het beginsel van voorrang van het Unierecht, van het recht op effectieve rechterlijke bescherming en van het recht op een onpartijdig gerecht in de zin van artikel 47 van het Handvest

– wanneer een nationale rechterlijke instantie in laatste aanleg een beslissing van het Hof onder verwijzing naar andere feitelijke omstandigheden niet toepast omdat deze rechterlijke instantie van oordeel is dat die beslissing betrekking had op een goederenlevering terwijl het in de onderhavige zaak gaat om een dienstverrichting, of dat de in de onderhavige zaak aangevoerde objectieve omstandigheid slechts één van de objectieve omstandigheden is die in de toepasselijke beslissing van het Hof zijn beoordeeld, zodat hooguit een deel van de beslissing van het Hof relevant is?

– wanneer een nationale rechterlijke instantie in laatste aanleg in het kader van een cassatieberoep afwijkt van het arrest dat het Hof heeft gewezen in de betreffende zaak als gevolg van een prejudiciële verwijzing en een daarmee strijdige beslissing neemt, zonder zelf een prejudiciële procedure in te leiden, ondanks de in haar beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wat de uitlegging van het Unierecht betreft?

5. Kan de rechter van een lidstaat naar wie de rechterlijke instantie in laatste aanleg de zaak voor een nieuwe behandeling heeft terugverwezen, gelet op de noodzakelijke eerbiediging van de in de vorige vraag genoemde rechten en beginselen en op de verplichting om het met het Unierecht strijdige nationale recht buiten toepassing te laten, in die tweede procedure afwijken van de aanwijzingen die zijn verstrekt door de rechterlijke instantie in laatste aanleg – zonder dat deze is overgegaan tot een prejudiciële verwijzing – wanneer hij van mening is dat die aanwijzingen in strijd zijn met het Unierecht of wanneer na de terugverwijzing voor een nieuwe behandeling het Hof in een zaak met een vergelijkbare feitelijke achtergrond een arrest over dezelfde rechtsvraag heeft gewezen dat niet overeenkomt met de juridische uitlegging waarop de verplichting tot een nieuwe behandeling is gebaseerd; of kan de rechter die de zaak opnieuw moet behandelen zich alleen onttrekken aan de door de nationale rechterlijke instantie in laatste aanleg opgelegde verplichting en kan hij het latere arrest van het Hof slechts toepassen indien hij in de nieuwe procedure een verzoek om een prejudiciële beslissing indient?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikel 47 van het Handvest;

De artikelen 9 en 167, artikel 168, onder a), artikel 178, onder a), de artikelen 220 en 226 van de btw-richtlijn;

De arresten Mahagében en Dávid (C-80/11 en C-142/11, EU:C:2012:373), Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950), de beschikkingen Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, niet gepubliceerd, EU:C:2020:673), Crewprint (C-611/19, niet gepubliceerd, EU:C:2020:674) en A.T.S. 2003 (C-289/22, niet gepubliceerd, ECLI:EU:C:2023:26).

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

§ 1, lid 7, § 2, lid 1, § 97, leden 4 en 6, van az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Wet XCII van 2003 houdende het wetboek fiscaal procesrecht);

§ 119, lid 1, § 120, onder a) en § 127, lid 1, onder a), van az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (wet nr. CXXVII van 2007 op de belasting over de toegevoegde waarde);

§ 110 en § 115, lid 2, van a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (wet nr. I van 2017 betreffende het wetboek bestuursprocesrecht).

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Pegazus Busz Kft (hierna: „verzoekster”) heeft met Bombardier Transportation Hungary Kft (hierna: „opdrachtgever”) een overeenkomst gesloten voor het verrichten van diensten voor personenvervoer over de weg voor de periode van 1 september 2012 tot en met 30 juni 2016. Voor de uitvoering van deze diensten heeft verzoekster gedurende opeenvolgende perioden een beroep gedaan op verschillende onderaannemers, te weten Pegazus Travel Kft, Zoccoli Építőipari Kft, Déda Szerviz Kft en HEPA Busz Kft. Het met het vervoer belaste personeel is daarentegen gedurende de gehele looptijd van de overeenkomst ongewijzigd gebleven.
- 2 Het hoofdgeding heeft betrekking op het tweede tot en met het vierde kwartaal van 2015, gedurende welke periode Déda Szerviz Kft de onderaannemer van verzoekster was. De eigenaren en bestuurders van deze ondernemingen hadden in het verleden familie- en vriendschappelijke banden, hetgeen echter tijdens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde periode niet meer het geval was. Daarnaast waren de filialen van de twee ondernemingen op hetzelfde adres gevestigd. Soortgelijke banden bestonden ook tussen verzoekster en een aantal andere onderaannemers.
- 3 Déda Szerviz Kft heeft als werkgever een aanzienlijke premieachterstand opgebouwd. Om deze achterstand weg te werken heeft zij verzocht om gespreide betaling, hetgeen de belastingdienst heeft toegestaan. Als gevolg van de samengestelde rentevoet is de schuld echter verder gestegen en toen zij niet langer

in staat was om te betalen, heeft de belastingdienst de autobussen van de onderneming geveild en haar fiscaal nummer ingetrokken. Op dat moment was verzoekster genoodzaakt gebruik te maken van een nieuwe onderaannemer.

- 4 Na een belastingcontrole heeft de belastingdienst voor de bovengenoemde belastingtijdvakken bij twee besluiten een btw-schuld van verzoekster vastgesteld en haar het recht op aftrek van de btw geweigerd. De afdeling bezwaren van de nationale belasting en douanediens, Hongarije (hierna: „verweerster”) heeft deze besluiten in bezwaar bevestigd.
- 5 Volgens verweerster ontbeerden de door verzoekster en haar onderaannemers afgesloten overeenkomsten werkelijke economische inhoud en dienden zij om de bijdrageverplichtingen voor de werknemers te omzeilen en om het door verzoekster te betalen belastingbedrag met behulp van de namens de onderaannemers uitgereikte facturen op lange termijn aanzienlijk te verminderen. Gelet op haar persoonlijke en organisatorische banden met de onderaannemers wist verzoekster, of had zij moeten weten, dat zij deelnam aan transacties die onderdeel uitmaakten van belastingfraude. Op basis van deze facturen heeft zij dan ook geen recht op btw-aftrek.
- 6 Verzoekster heeft tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de verwijzende rechter. De verwijzende rechter heeft de besluiten van verweerster gewijzigd en de ten laste van verzoekster vastgestelde belastingschuld, fiscale boete en verdragingsrente vernietigd. In de motivering van het vonnis heeft hij verwezen naar het arrest Mahagében en Dávid (C-80/11 en C-142/11, EU:C:2012:373) en naar de beschikking in de zaak Crewprint (C-611/19, niet gepubliceerd, EU:C:2020:674). In het bijzonder heeft hij geoordeeld dat noch de niet-nakoming of gedeeltelijke nakoming van de verplichting tot betaling van btw of premies door de onderaannemer die de factuur heeft opgesteld, noch de omstandigheid dat de inschakeling van de onderaannemer volgens verweerster economische rechtvaardiging ontbeerde, noch dat er sprake was van organisatorische of persoonlijke banden tussen de belastingplichtige en de opsteller van de factuur, op zichzelf tot de weigering van het recht op btw-aftrek kan leiden.
- 7 De Kúria (hoogste rechter Hongarije) heeft het vonnis van de verwijzende rechter in cassatie vernietigd en de zaak voor een nieuwe behandeling terugverwezen naar de verwijzende rechter. Volgens de Kúria kan uit het geheel van omstandigheden en de vastgestelde organisatorische, persoonlijke en eigendomsverbanden worden afgeleid dat de facturen fictief waren en hebben de onderaannemers, door de facturen uit te reiken, verzoekster in staat gesteld om haar activiteit zonder de betaling van belasting en premies, maar wel met aftrek van de btw uit toe oefenen. Dit blijkt ook uit de omstandigheid dat de diensten gedurende de gehele periode van de overeenkomst met de opdrachtgever door dezelfde werknemers zijn uitgevoerd en dat deze werknemers geen invloed hadden op veranderingen van hun dienstverband. Hun taken en hun loon zijn ongewijzigd gebleven, ongeacht bij welke onderaannemer zij op dat moment in dienst waren. Deze overeenkomsten strekten derhalve niet tot het verkrijgen van inkomsten op de

markt, maar tot het behalen van een ongerechtvaardigd belastingvoordeel. Gelet op de genoemde banden moest verzoekster op de hoogte zijn van de activiteiten van haar onderaannemers, hun economische situatie en hun bereidheid om belastingen en premies af te dragen.

- 8 De Kúria heeft de verwijzende rechter opgedragen om bij de nieuwe beoordeling rekening te houden met haar bovenstaande overwegingen alsook met de overwegingen die zij in vergelijkbare arresten heeft geformuleerd inzake besluiten van de belastingdienst betreffende eerdere belastingtijdvakken met gelijkaardige feiten. Een dergelijke aanwijzing van de Kúria is overeenkomstig § 110, lid 3, van a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (wet nr. I van 2017 houdende het wetboek van bestuursprocesrecht), gelezen in samenhang met § 115, lid 2, van deze wet, bindend voor de lagere rechter.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 9 *Verzoekster* voert aan dat zij voor de uitvoering van de betrokken transacties gebruik heeft gemaakt van onderaannemers omdat zij zich op andere activiteiten wilde richten. Haar leidinggevende medewerkers waren op grond van de overeenkomst met de opdrachtgever verplicht om rechtstreeks te communiceren met de buschauffeurs, die werknemers waren van de onderaannemers. Bovendien bestond de door verweerster genoemde persoonlijke band tussen haar en haar onderaannemer in de periode waarop het hoofdgeding betrekking heeft niet meer. Dat het personeel ondanks de herhaalde wisselingen van de onderaannemers hetzelfde is gebleven, wordt verklaard door de omstandigheid dat de aard en de frequentie van de te verrichten vervoersdiensten de inzet van ter plaatse woonachtige chauffeurs noodzakelijk maakte, van wie het aantal beperkt was.
- 10 Volgens *verweerster* mist de inschakeling van onderaannemers economische realiteit. Als gevolg van de persoonlijke en organisatorische verbanden met de onderaannemers zijn de werkgeversrechten in de werkelijkheid gedurende de gehele periode waarop de controle betrekking had door de vertegenwoordiger van verzoekster uitgeoefend. Op de onderaannemers is uitsluitend een beroep gedaan om verzoekster in staat te stellen om de betaling van de werkgeverspremies te omzeilen en om de door haar te betalen belasting te verminderen met de op basis van de door de onderaannemers uitgereikte facturen aftrekbare btw.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 11 Om te beginnen stelt de verwijzende rechter vast dat in het hoofdgeding voldaan is aan de in het arrest Mahagében en Dávid (C-80/11 en C-142/11, EU:C:2012:373) gestelde voorwaarden voor btw-aftrek: verzoekster is belastingplichtige; de economische handeling heeft daadwerkelijk plaatsgevonden en verzoekster heeft de bewuste dienstverrichting aantoonbaar gebruikt voor haar belastbare handelingen, hetgeen wordt bevestigd door documenten en getuigenverklaringen; verzoekster heeft de tegenprestatie voor de diensten,

inclusief btw, op basis van de overeenkomstig de formaliteiten uitgereikte facturen aantoonbaar betaald.

- 12 Wat *vraag 1. a)* betreft merkt de verwijzende rechter op dat het volgens de rechtspraak van het Hof niet als misbruik van recht wordt aangemerkt wanneer een belastingplichtige die organisatorische structuren en die voorwaarden van een transactie kiest welke hem de meest geschikt lijken om de op hem rustende belastingdruk te verlichten. De omstandigheid dat de werknemerspremies door de onderaannemers werden gedragen vloeit voort uit de geldende wettelijke regeling. Bovendien voorzagen de betrokken hoofdaannemers- en onderaannemersovereenkomsten in de betaling van een tegenprestatie, zodat zij tot doel hadden inkomsten op de markt te genereren.
- 13 Met *vraag 1. b)* wenst de verwijzende rechter te vernemen of het voor de vaststelling dat er sprake is van belastingfraude volstaat dat de onderneming een belastingschuld heeft, voor de betaling waarvan zij de mogelijkheid van gespreide betaling vraagt en krijgt van de belastingdienst, maar het verschuldigde bedrag uiteindelijk pas in het kader van een procedure van gedwongen tenuitvoerlegging kan worden geïnd.
- 14 Met *vraag 1. c)* vraagt de verwijzende rechter zich af of de belastingdienst in het hoofdgeding heeft voldaan aan haar bewijsverplichting door de wijze van facturering als kunstmatig aan te merken. In dit verband verwijst hij naar het arrest *Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950)*, waarin het Hof heeft geoordeeld dat het aan de belastingdienst staat om de bestanddelen van de fraude nauwkeurig te omschrijven en het bewijs van frauduleuze handelingen te leveren, en om aan te tonen dat de belastingplichtige heeft deelgenomen, of had moeten weten dat hij deelneemt, aan fraude. Uit de in het hoofdgeding aan de orde zijnde besluiten van de belastingdienst kan namelijk niet worden opgemaakt welke belasting of heffing en voor welk bedrag de onderaannemer verschuldigd was. Deze gegevens heeft verweerster namelijk met een beroep op het belastinggeheim niet aan verzoekster meegedeeld.
- 15 *Vraag 1. d)* betreft de paradoxale situatie dat de belastingdienst met een verwijzing naar persoonlijke en organisatorische verbanden in het kader van de vereiste zorgvuldigheid van verzoekster verlangt dat zij beschikt over informatie over haar onderaannemers die als fiscaal geheim kunnen worden aangemerkt, terwijl zij in haar besluit daarover, met een verwijzing naar datzelfde fiscaal geheim, juist geen specifieke gegevens vermeldt. Bovendien merkt de verwijzende rechter op dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde verbanden veeleer het verkrijgen van informatie in de omgekeerde richting in de hand werkten en dat deze verbanden in de betrokken periode niet meer bestonden.
- 16 *Vraag 1. e)* hangt samen met de vaststelling van verweerster dat terwijl de werknemers bij opeenvolgende onderaannemers in dienst waren hun functie, taken en loon ongewijzigd zijn gebleven, waaruit verweerster concludeert dat verzoekster frauduleus heeft gehandeld, aangezien zij de werkelijke werkgever

was, de werknemers werkten immers voor haar rekening. De verwijzende rechter merkt evenwel op dat het feit dat deze omstandigheden ongewijzigd zijn gebleven het noodzakelijke gevolg is van het feit dat de dienst waarop de hoofdovereenkomst met de opdrachtgever betrekking had, ongewijzigd is gebleven, en dit derhalve geen objectieve omstandigheid is waarop de weigering van het recht op btw-aftrek kan worden gebaseerd.

- 17 Met betrekking tot de vaststelling van de Kúria dat de werknemers geen invloed hadden op de ontwikkeling van hun dienstverband, zet de verwijzende rechter uiteen dat krachtens de ten tijde van de feiten geldende arbeidswetgeving de ruimte van de werknemers om beslissingen te nemen over de totstandkoming van een dienstbetrekking doorgaans beperkt was tot het al dan niet ondertekenen van de arbeidsovereenkomst. Bovendien is de overname van de werknemers door een nieuwe werkgever met ongewijzigde voorwaarden krachtens de geldende arbeidswetgeving een bestaande en rechtsgeldige mogelijkheid. De aan verzoekster verweten omstandigheid vloeide dus in de werkelijkheid voort uit de arbeidsrechtelijke regels, was gunstig voor de werknemers en kan derhalve niet als frauduleus gedrag worden beschouwd.
- 18 Wat betreft de aanwezigheid van de vertegenwoordigers van verzoekster bij de overname van de werknemers, waaraan zowel door verweerster als door de Kúria een groot belang is toegekend, is de verwijzende rechter van oordeel dat deze omstandigheid niet in verband staat met de uitoefening van het recht op aftrek door verzoekster. Deze personen waren op grond van de overeenkomst met de opdrachtgever verantwoordelijk voor de contacten. In die hoedanigheid waren zij aanwezig bij de kennisgeving betreffende de overname van de werknemers door de onderaannemers en hun aanwezigheid heeft geen invloed gehad op de totstandkoming van de nieuwe dienstverbanden.
- 19 Ten slotte moet volgens de verwijzende rechter worden opgemerkt dat de meerderheid van de werknemers blijkens de stukken heeft verklaard dat de werkgeversrechten in de betrokken periode werden uitgeoefend door de bedrijfsleider van Déda Szerviz Kft. De enige andersluidende verklaring bevatte feitelijke onjuistheden zodat de betrouwbaarheid ervan in twijfel kan worden getrokken.
- 20 In verband met *vraag 1. f)* merkt de verwijzende rechter op dat in het geval van Zoccoli Kft en, vanaf 19 september 2014, Déda Szerviz Kft, geen sprake was van de door verweerster aan de orde gestelde persoonlijke en organisatorische verbanden, zodat deze omstandigheid geen enkele invloed heeft gehad op de arbeidsomstandigheden van de werknemers. Bovendien heeft ook de na de beëindiging van de tussen verzoekster en de opdrachtgever gesloten overeenkomst aantredende nieuwe, van verzoekster onafhankelijke hoofdaannemer haar diensten verricht volgens een soortgelijke constructie en met nagenoeg dezelfde werknemers. In dit verband rijst de vraag of verweerster in haar besluiten betreffende opeenvolgende perioden rekening moet houden met de gewijzigde

omstandigheden of simpelweg kan volstaan met een verwijzing naar de in eerdere perioden aan de orde gestelde omstandigheden.

- 21 Met zijn *tweede vraag* wenst de verwijzende rechter te vernemen of er volgens de rechtspraak van het Hof objectieve omstandigheden kunnen bestaan op grond waarvan verweerster niet hoeft te onderzoeken waarvan de belastingplichtige op de hoogte was.
- 22 Met de *derde vraag* wenst de verwijzende rechter te vernemen of de belastingdienst als voorwaarde voor de uitoefening van het recht op btw-aftrek van de belastingplichtige mag verlangen dat hij zich ervan vergewist dat zijn medecontractant aan zijn aangifte- en betalingsverplichtingen niet alleen met betrekking tot de btw, maar ook met betrekking tot andere belastingen heeft voldaan.
- 23 De *vierde en vijfde vraag* houden verband met de spanning die de verwijzende rechter signaleert tussen de rechtspraak van de Unie en de nationale rechtspraak met betrekking tot de voorwaarden voor de beperking van het recht op btw-aftrek. Volgens de verwijzende rechter laten de nationale rechterlijke instanties de in de beschikking *Crewprint* (C-611/19, niet gepubliceerd, EU:C:2020:674) en in het arrest *Vikingo Fővállalkozó* (C-610/19, niet gepubliceerd, EU:C:2020:673) geformuleerde beginselen onder verwijzing naar afwijkende feiten of objectieve omstandigheden buiten toepassing, zonder het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken.
- 24 Met het *tweede onderdeel van de vierde vraag* wenst de verwijzende rechter te vernemen of de Kúria als in laatste aanleg rechtsprekende rechter gehouden is om een prejudiciële procedure in te leiden indien zij in een zaak voornemens is om, gelet op de door haar vastgestelde tegenstrijdigheden in de uitlegging van het recht, af te wijken van het arrest dat het Hof in het kader van een in dezelfde zaak ingeleide prejudiciële procedure heeft gewezen.
- 25 De achtergrond van de *vijfde vraag* is dat de, zonder prejudiciële verwijzing gegeven, beslissing van de Kúria in het hoofdgeding dateert van vóór het arrest van het Hof in de zaak *Aquila Part Prod Com* (C-512/21, EU:C:2022:950) en de beschikking in de zaak *A.T.S. 2003* (C-289/22, ECLI:EU:C:2023:26), die betrekking hebben op dezelfde rechtsvragen als die in de onderhavige zaak aan de orde zijn met betrekking tot de omstandigheden waarop de weigering van het recht op btw-aftrek is gebaseerd, de kwalificatie van deze omstandigheden door de belastingdienst als misbruik van recht en een vergelijkbaar schema voor de beoordeling van het bewijs. Aangezien er sprake is van een herhaald hoofdgeding, kan de verwijzende rechter evenwel uitsluitend rekening houden met deze Unierechtelijke beslissingen indien hij de door de Kúria gegeven aanwijzingen terzijde schuift.